

Arrest

nr. 235 452 van 21 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaart van Nederlands nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 16 december 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 april 1981. Zij is de moeder van de tweede verzoekende partij, die de Nederlandse nationaliteit bezit en minderjarig is. De tweede verzoekende partij wordt wettelijk vertegenwoordigd door de eerste verzoekende partij en haar Nederlandse vader.

Op 5 september 2011 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Deze procedure werd negatief afgesloten.

Op 30 juli 2013 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Deze aanvraag werd positief bevonden.

Sedert 23 september 2015 verblijft de Nederlandse echtgenoot van de eerste verzoekende partij niet meer in België.

Op 18 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing die op 14 november 2019 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [C.R.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum: 28.04.1981

Geboorteplaats: Guanarito

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

+ kindje

[A.,S.E.] (RR: [...])

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 30.07.2013 in functie van haar echtgenoot, [A.A.J.] (RR: [...]), van Nederlandse nationaliteit.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten sinds 23.09.2015, na een declaratie vertrek op 26.08.2015. Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van dezelfde wet dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Daartoe werd betrokkene op 16.05.2018 per brief uitgenodigd haar situatie toe te lichten. Deze brief werd op 23.05.2018 aan haar betekend.

Betrokkene legde daarop loonfiches voor van de maanden januari tot mei 2018 van tewerkstelling via Actief Interim NV en van tewerkstelling bij BVBA [VV.] VVL.

In het verleden werden ook reeds volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomsten en loonfiches van tewerkstelling bij Actief Interim NV, allen in de periode van 29.08.2017 tot 26.11.2017.

- Wijziging klantgegevens betrokkene bij B-Post dd. 30.05.2016.

- (deel-)certificaten voorgelegd van opleidingen (deelcertificaat Nederlandse taal Breakthrough 1 tot en met 4, allen behaald in 2013 – 2014;

- certificaat Nederlands tweede taal, richtgraad 1 dd. 26.06.2014;

- deelcertificaat Nederlandse taal Waystage mondeling en schriftelijk 1 en 2, allen behaald in 2014;
- Deelcertificaat keuzes maken – omgaan met veranderingen dd. 24.06.2014;
- Deelcertificaat open wiskunde dd. 12.12.2014).
- (een deel van) een arbeidsovereenkomst voorgelegd [TM.C.] S.P.R.L., met ingang van 1.06.2015 en een ongedateerd, niet-ondertekend en met de hand ingevuld formulier “verklaring van onderwerping” aan het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds waarmee de tewerkstelling bij [TM.C.] S.P.R.L. zou moeten worden gemeld. Echter blijkt uit Dolsis dat betrokkene tot op heden nooit tewerkgesteld werd bij voormeld bedrijf. Het is bijgevolg niet duidelijk waarom betrokkene deze laatste documenten in 2017 voorlegt en wat betrokkene met deze documenten wenst aan te tonen.
- Tot slot werden ook nog allerhande documenten met betrekking tot het school lopen van betrokkene dochter, [A.S.] voorgelegd (zoals schoolrapporten, -factuur, inschrijvingsbewijzen van de school, attest van regelmatige lesbijwoning e.d.m.)

Naar aanleiding van betrokkene aanvraag herinschrijving dd. 26.07.2017 werd betrokkene verkeerdelijk ook bevraagd over de uitzonderingsgronden zoals bepaald in artikel 42quater, §4. Echter dient vastgesteld te worden dat referentiepersoon het Rijk verlaten heeft en betrokkene en haar dochtertje bijgevolg geen toepassing kunnen maken van de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 42quater, §4. Het opvragen bij de toestemming tot herinschrijving doet aan daar geen afbreuk aan.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en haar dochter en echtgenoot beiden de Nederlandse nationaliteit dragen. Dit wil zeggen dat betrokkene en haar dochter zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld is van haar EU-partner en/of EU-kind en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen aantoon dat zij werkwilg is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Het feit dat betrokkene houder is van een rekening bij B-Post is dat evenmin. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst of origine kan worden tewerkgesteld. Er is in het dossier terug te vinden dat betrokkene op 17.02.2016 diende opgenomen te worden in het chirurgisch dagcentrum met oog op een orthopedische ingreep en dat zij vervolgens kortstondig verzorging nodig had van het Wit-Gele Kruis. Ook werden enkele facturen voorgelegd met betrekking tot verstrekte medische zorgen (UZ Leuven, AZ Diest, RZ Tienen, ...). Ook deze lijken allen van de zelfde periode te zijn. Voor zover al deze stukken zouden zijn voorgelegd om van een medische toestand te getuigen die het nemen van deze intrekkingsbeslissing zouden moeten verhinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 29.08.2017 aan het werk is en er geen elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit zou moeten blijken dat betrokkene heden (nog/dermate) hinder ondervindt van de ingreep en/of aandoening waar zij destijds aan leed. Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat er geen elementen zijn die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Het is bovendien niet gezegd dat, voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van eventuele gevolgen van de medische ingreep/aandoening, betrokkene voor de behandeling niet terecht kan in het land van herkomst of origine. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 30.07.2013) of er een nieuw leven te starten. Betrokkene heeft voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging dd. 30.07.2013 sinds 05.09.2011 enkele aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Één aanvraag heeft tot een kortstondig verblijf geleid, echter waren er voldoende elementen aanwezig om het verblijfsrecht van het ganse gezin terug in te trekken op 14.06.2013. De andere hebben niet tot een positief resultaat geleid. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsrecht dat diende ingetrokkene te worden. De duur van betrokkene legaal verblijf in België is bijgevolg nog relatief

kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Ze verbleef immers 32 jaar lang in haar land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat de gezinssituatie betreft, kan opnieuw dienstig opgemerkt worden dat betrokkene nog steeds gehuwd is met de referentiepersoon en dat uit het rijksregister blijkt dat hij in het buitenland verblijft. We kunnen dus stellen dat het verblijf in het kader van de gezinshereniging in België met referentiepersoon inmiddels achterhaald is. Er is voorts geen sprake van een verbreking van de familiale banden met het nemen van deze beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene: gezien de jonge leeftijd van haar dochtertje, [A.S.], is het immers aangewezen dat zij haar moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor haar. Het dochtertje is houder van de Nederlandse nationaliteit. Het feit dat betrokkene haar dochtertje hier naar school gaat vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Het kind kan aldaar haar studies verderzetten, en dit zelfs in de zelfde taal. Het schooljaar mag weliswaar wel afgewerkt worden. In die zin lijkt ook voor het jonge kind een terugkeer naar het land van herkomst (Nederland) of origine van de moeder (Venezuela), naar wens van betrokkene, niet onoverkomelijk.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de (deel)certificaten betreffende de lessen Nederlands tweede taal en maatschappelijke oriëntatie blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft en tot een goed einde heeft gebracht. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Evenmin getuigt het deelcertificaat open wiskunde van een dermate ingetratie die een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van betrokkene Nederlandse dochter, [A.S.E.], is het aangewezen dat zij de moeder volgt.

De beslissing gaat in voege vanaf het einde van het schooljaar (datum schrapping op 1 juli 2017).

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. Geen van de voorgelegde documenten doen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart en E-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Eerste exceptie opgeworpen door de verwerende partij

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling

werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). *In casu* kan de verwerende partij gevolgd worden in de vaststelling dat de verzoekende partijen in de hoofding van hun middel de schending aanvoeren van artikel 13, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG, maar dat in de eigenlijke uitwerking van het middel hier verder niet op wordt ingegaan. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een rechtsmiddel. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk. De exceptie is gegrond.

2.2. Tweede exceptie opgeworpen door de verwerende partij

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ondergeschikt ook de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Meer ondergeschikt wijst verwerende partij er nog op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden. Dit middelonderdeel dient aldus als onontvankelijk aanzien worden.”

De verwerende partij verwijst aldus naar het arrest met nummer 236.621 van de Raad van State van 30 november 2016 om te stellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen op zich staande rechtsregel vormt die de onwettigheid kan doen vaststellen.

Uit de lezing van dit arrest valt echter enkel op te maken dat het summier karakter of de snelle totstandkoming van de beslissing op zich geen onwettigheid inhoudt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarentegen wel in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826). Als zodanig vormt het zorgvuldigheidsbeginsel wel degelijk een algemeen rechtsbeginsel dat een rechtsregel inhoudt. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het betoog van de partijen

3.1.1. Het standpunt van de verzoekende partijen

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 42^{quater}, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[..] 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk. ”

Voorts is de volgende bepaling in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet relevant:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Verwerende partij haalt aan dat de Nederlandse echtgenoot van verzoekster op 23 september 2015 België heeft verlaten.

De bestreden beslissing is op de volgende punten gebrekkig:

1. De bestreden beslissing betreft zowel verzoekster als haar minderjarige dochter. Dit blijkt zeer duidelijk uit de aanhef van de beslissing, die gericht is op verzoekster '+ kindje', en het feit dat verwerende partij op het afsluit met de stelling dat de F-kaart en de E-kaart van betrokkenen gesupprimeerd dient te worden.

Als wettelijke basis voor de bestreden beslissing, die zowel een einde stelt aan het wettig verblijf van verzoekster als haar minderjarig kind, hanteert verwerende partij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt geen andere wettelijke basis.

Verwerende partij verliest echter uit het oog dat verzoeksters dochter over de Nederlandse nationaliteit beschikt, terwijl artikel 42quater van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op derdelanders:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : [.] " (eigen markering)

Het verblijfsrecht van verzoeksters Nederlandse dochter kan bijgevolg niet beëindigd worden op basis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Dit artikel richt zich immers uitdrukkelijk niet tot burgers van de Unie.

Verwerende partij baseerde de betreden beslissing met betrekking tot verzoeksters Nederlandse dochter op een foutieve wettelijke basis. Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij de beslissing allerminst zorgvuldig heeft voorbereid en dat zij de beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding of een correcte lezing van het administratief dossier. Nochtans schrijft de zorgvuldigheidsverplichting dit voor. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006. nr. 154.954).

2. ONDERGESCHIKT, zelfs indien artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn op verzoeksters dochter (quod non), dan nog kan op basis van dit artikel geen einde worden gesteld aan het verblijf van de dochter. Dit blijkt uit artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet:

"§ 2. De in § 1, eerste lid. 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing on kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is. "

Verzoeksters dochter zit momenteel in het derde middelbaar. Verzoekster legde verschillende bewijzen voor van het feit dat haar dochter school loopt in België (zie administratief dossier).

Er kan bijgevolg geen einde worden gesteld aan het verblijf van verzoeksters dochter, aangezien artikel 42quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op schoolgaande kinderen. Verwerende partij zag dit over het hoofd, en ging bijgevolg ook hier onzorgvuldig te werk.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

3. Ten derde meent verwerende partij dat de duur van verzoeksters legaal verblijf in België relatief kort is, waardoor mag aangenomen worden dat verzoekster nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. Verzoekster 'verbleef immers 32 jaar lang in haar land van herkomst'. Volgens verwerende partij 'zijn er geen tegenindicaties in het dossier te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen'.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster helemaal niet gedurende 32 jaar in Venezuela heeft verbleven. Verzoekster werd geboren in het jaar 1981. In 2004 verhuisde ze naar Aruba, en in 2011 kwam ze naar België.

Momenteel woont verzoekster acht jaar in België. Het is 15 jaar geleden dat verzoekster nog in Venezuela verbleef. De dochter van verzoekster is weliswaar geboren in Venezuela, maar heeft het land kort na haar geboorte verlaten en heeft er bijgevolg nooit langdurig gewoond.

Verwerende partij baseerde haar analyse over de mate waarin verzoekster bindingen heeft met haar land van herkomst (zoals vereist door artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet) bijgevolg op een verkeerde aanname en lezing van de feiten. Hierdoor worden zowel artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Daarnaast kan verwerende partij niet ernstig beweren dat er geen tegenindicaties zijn die een terugkeer naar Venezuela verhinderen. Verwerende partij zag de ernstige politieke en economische crisis in Venezuela over het hoofd. Deze grootschalige crisis in Venezuela, die uitgebreid werd besproken in de kranten, radio, tv, ... mag men beschouwen als een feit van algemene bekendheid, waardoor verwerende partij er rekening mee diende te houden (stuk 2).

De noodsituatie in Venezuela heeft een dramatische impact op de toegang tot voedsel, onderwijs, gezondheidszorg, ... zoals blijkt uit de volgende bronnen:

"What is clear for now is there is no end in sight for the crisis in Venezuela. "

" Venezuela's humanitarian crisis stems not from war, but from political crisis and malfeasance, as illustrated in a recent Crisis Group report. With the economy in freefall, hundreds of thousands of Venezuelans are fleeing poverty, hunger and deadly disease epidemics.

Yet President Nicolas Maduro's increasingly repressive government rejects economic reform, fearing such measures would threaten its grip on power and resources. Current economic policies - including price and currency controls, state subsidy and rationing of food, and expropriation of commercial assets - directly benefit key constituencies in the regime, above all the military. Reversing those policies would threaten these interests.

The regime also denies the humanitarian crisis exists, denouncing report-ing of the situation as part of an "imperialist" plot. It refuses foreign humani-tarian support; the delivery of aid, it argues, could presage a military inter-vention (that hardline elements of the opposition call for such a move under the slogan "humanitarian intervention NOW" hardly helps).

The government has failed to release reliable economic, health and other statis-tics. For instance, it suppressed information about an outbreak of diph-theria - a disease once eradicated in Venezuela - which has been reported in 22 of the country's 23 states and the capital district, and taken over 140 lives since late 2016. It also links social benefits, including the distribution of food and other goods, to political loyalty, thus seeking to retain the sup-port of a core segment of the population.

A group of Venezuelan NGOs has proposed a mechanism for the government to work with them and UN officials in overseeing the distribution of aid, to help guarantee that it is not politicized. But the government has not responded. And last month it said it will distribute eleven million doses of vaccines for children only to holders of the carnet de la patria, an identification card that individuals must obtain to receive subsidised food handouts and other social benefits. The government also has linked the card to the voting process, causing many to fear that their benefits are contingent on support for the ruling party, including in this month's elections for the presiden-cy and regional legislatures, which saw Maduro win by a wide margin amid condemnation by the U.S. and regional powers.

Venezuela's neighbours are left to cope with the consequences. Colombia now hosts an estimated 800,000 Venezuelans, 450,000 of whom are believed to be staying in the country without residency papers. Many, especially those with limited funds, are concentrated in the border city of Cúcuta, compounding the poverty, urban sprawl and unemployment that already existed there. With Co-lombian armed groups competing for control of lucrative smuggling routes along the border, the spillover could endanger the country's fragile peace pro-cess.

" Violations of the right to adequate food

The right to adequate food is realized when every man, woman and child, alone or in community with others, have physical and economic access at all times to adequate food or means for its procurement. 245 The Committee on Economic, Social and Cultural Rights has stressed that the core content of the right to adequate food implies the availability of food in quantity and quality sufficient to satisfy the dietary needs of individuals and acceptable within a given culture, as well as economic and physical accessibility. 246 In addition to the obligations to respect and to protect, States also have the obligation to fulfil human rights, which implies the duty to proactively engage in activities intended to strengthen people's access to and utilization of resources and means to ensure their livelihood, and the duty to provide the right directly whenever an individual or group is unable, for reasons beyond their control, to enjoy the right to adequate food by the means at their disposal.

State policies that have affected the right to food

Deep economic recession, hyperinflation and the loss of purchasing power, together with the dismantlement of the domestic food production system and the dependency on food imports, have created a vicious circle that has affected the right to food for most Venezuelans. According to experts interviewed by OHCHR, this crisis situation was caused by a combination of economic and social policies implemented by the Government over the last decade, including State control over food prices and foreign currency exchange, the mismanagement of confiscated arable land, State monopoly on agricultural supplies, the militarization of food distribution, and the implementation of social programmes without clear nutritional objectives. (...)

Moreover, hyperinflation has been causing food prices to skyrocket. Although the Government has raised the minimum wage on 21 occasions since May 2013, in March 2018, a family needed to earn 57 times the minimum wage to buy the monthly basic food basket. 256 At the moment of writing this report, a monthly minimum wage could barely buy a carton of eggs or a kilogram of meat. 257 According to the 2017 ENCOVI, 89 per cent of Venezuelans considered that their income was not sufficient to buy the food they needed. 258 OHCHR observed that food availability was at a critical level as food imports had been reduced by 76 per cent between 2013 and 2017²⁵⁹ and domestic food production had dropped from covering 75 per cent of the food demand in 2013 to only 25 per cent by the end of 2017.

Impacts on the right to food

The combination of food unavailability and inaccessibility has forced Venezuelan families to change their eating habits and to implement new subsistence strategies. Currently options for Venezuelans to get food were: to queue for long hours to buy food at State-controlled prices, which was usually offered sporadically and in limited quantities; to be the beneficiary of a social programme; or to buy products at the supermarket or on the black market (bachaqueros) at hyper inflated prices. (...)

Government response to the food crisis

The Committee on Economic, Social and Cultural Rights has stressed that even where a State faces severe resources constraints, whether caused by a process of economic adjustment, economic recession or other factors, measures should be undertaken to ensure that the right to food is especially fulfilled for vulnerable population groups and individuals. 276 The Committee has also highlighted that a State claiming that it is unable to carry out its obligation for reasons beyond its control still has the burden to prove that this is the case and that it has unsuccessfully sought to obtain international support to ensure the availability and accessibility of necessary foods. 277 (...)

However, in light of General Comments No. 12 of the Committee on Economic, Social and Cultural Rights, 282 OHCHR considers that the CLAPs programme does not comply with certain standards related to the right to food.

The programme does not meet the nutritional needs of Venezuelans. The nutritional content of the items contained in the CLAP boxes is low in proteins and vitamins and high in fats, sugar and carbohydrates. The quantity covers the needs of a family for less than a week and the quality of some products, such as milk, is inadequate. In addition, some of the items, such as cornflour imported from Mexico, meant to prepare tortillas and not arepas, are not culturally appropriate.

The programme lacks clear procedures and accountability mechanisms. As the CLAPs operate through a parallel structure outside of the oversight of any ministry and do not offer an effective complaint mechanism, members of local committees can make arbitrary decisions on who gets to be a beneficiary, the cost of the box, and when to stop delivery. People interviewed by OHCHR have complained

about recurrent delays in boxes' deliveries, the continued increase of their price, which they needed to pay in advance, the fact that CLAP boxes products were re-sold at higher prices on the black market, and the fact that they had been discriminated against in getting access to the boxes based on their perceived lack of support to the Government.

The programme has been used as a tool for political propaganda and social control. CLAPs maintain strong links with the governing party PSUV, not just with the Government. They operate through the party's local organisational structures in each neighbourhood. An official CLAP magazine has been used to support the PSUV in recent elections as well as to condemn political opponents. The face of President Maduro was printed on the boxes during the electoral process. The critical food crisis, combined with high levels of arbitrariness in the operations of the programme, have given the governing party great power over the recipients of the CLAP boxes. OHCHR received accounts from people who had been threatened by CLAP members who said that they would stop receiving CLAP boxes if they did not vote for the PSUV or because they had allegedly participated in anti-government protests. Addressing the National Constituent Assembly in January 2018, the director of the CLAP programme and member of the PSUV's executive board stated that the programme had been instrumental to winning elections for mayors (municipal), governors (regional), and the National Constituent Assembly. 285 "

"Meanwhile, from the Venezuelan government comes little but blanket denial. It claims the crisis is an invention of foreign media, blames shortages on U.S. financial sanctions introduced in August 2017 and refuses to allow in humanitarian aid.

The country is also embroiled in a political crisis. In the 2016 elections, the opposition took control of parliament, but since then the government has blocked its attempts to achieve peaceful political change. The government has used its control of the security forces and the judiciary to repress protests and jail, exile or ban its opponents. Most of the opposition boycotted the 20 May presidential election and the results were rejected by the U.S., the European Union and the fourteen-strong Lima Group of Latin American and Caribbean nations, leaders of which had been supporting negotiations between government and opposition until January of this year. "

"Venezuela has become one of the most violent countries in the world. In 2017, Insight Crime described Venezuela as the most violent country in Latin America, with a rate of 89 homicides per 100,000 people.²⁷ These deaths, as discussed below, tend to occur in the poorest and most densely populated urban areas and the victims of violence are mainly young men. (...)

Violence in Venezuela is the responsibility of the state because of its failure to investigate and punish those responsible. This creates a climate of impunity that neither ensures reparation for the victims nor guarantees non-repetition. In addition, the lack of official information makes decision making on public policy - ensuring that the reality of the situation is taken into account and that international standards are adhered to in matters of public security - more problematic. (...)

According to the 2009 National Victimization Survey,⁵³ the victims were, for the most part, male (81.13%), young (15 to 24 years old: 36.61%; 25 to 44 years old: 44.12%) and living in poverty (stratum IV: 56.52%>; stratum V: 27.12 %).⁵⁴ (...)

The Ministry of People's Power for Health has indicated that homicide was the third most common cause of death for men in 2011 and 2012.⁵⁶ In 2012, according to the Ministry, 94.1% of homicide victims were men; 42.3% of whom were aged between 15 and 24 years, and 46.3% between 25 and 44.⁵⁷ In 2013, 94.4% of homicide victims were men, 43.4% of whom were aged between 15 and 24, and 45.5% between 25 and 44.⁵⁸ A more recent figure from the Public Prosecutor's Office reveals that in 2016, 55.48% of the victims of homicides were people between the ages of 15 and 30.⁵⁹ (...)

Amnesty International believes this paints an extremely worrying picture of the situation in Venezuela: young men are at risk of dying from armed violence and the state is failing to implement effective measures to contain and minimize their victimization. The constant increase in armed violence and homicides has the effect of exacerbating the social exclusion these young people and their families already experience. (...)

Although the data and cases documented by Amnesty International show that homicide victims are overwhelmingly young men and those living in poverty, the scale of the problem of armed violence is such that it affects the lives and rights of all sectors of the population. (...)

There is a clear need for public policies to be designed and implemented to address the scale of the violence - reflected in the high rates of homicides and criminal indices - which has been one of the greatest concerns expressed by Venezuelans. 84 However, the policies that have been implemented over the years have not only been ineffective in terms of reducing violence, they have also ignored the constraints set out in human rights law, especially with regard to the use of force and respect for the right to life and physical integrity. Amnesty International has previously documented and expressed concern about this situation in its report Venezuela: The Eclipse of Human Rights⁸⁵. Today, the organization's research shows that the state is still failing to change its response regarding maintaining public order and the use of force. Venezuela is not only failing to guarantee and protect the right to life and physical integrity, through the implementation over several decades of ineffective policies to reduce violence, it is also violating human rights when it reacts to violence with more violence. " (pièce 14)

"The failure to investigate, prosecute and punish those responsible for gun violence and homicides has created a climate of impunity in Venezuela. According to the Global Impunity Index compiled by the Center of Studies on Impunity and Justice (Centro de Estudios sobre Impunidad y Justicia, CESIJ), Venezuela ranked sixth in the index of countries with the highest impunity for the period 2015-2016 with a score of 67.24. However, it should be noted that this figure does not reflect reality because "grave shortcomings and outstanding statistical information" mean that the levels of violence, institutional crisis or human rights violations may not be adequately reflected in the report. 158 The organization Insight Crime, which studies the main threat to national security and public security in Latin America and the Caribbean, reported that in 2016 there was impunity in 92% of cases in Venezuela.¹⁵⁹ While, according to COFA VIC, impunity in cases of human rights violations in Venezuela reached 98%). 160

In cases of human rights violations, according to international standards, victims' relatives are also sometimes considered victims themselves because of the impact on their psychological wellbeing and physical integrity. Not only do they face threats against their physical integrity, but they must also contend with a criminal justice system with high levels of impunity and riddled with irregularities and obstacles, including threats and harassment, from officials seeking to guarantee their impunity. The state has an obligation to ensure access to all the resources necessary for real access to justice, such as genuine, impartial and effective investigations to determine the truth and that lead to appropriate sanctions, in order to avoid impunity and the repetition of the abuses. Relatives must also have access to comprehensive reparations. 161"

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door geen rekening te houden met de noodtoestand in Venezuela, aangezien men wel mag verwachten dat verwerende partij hiervan op de hoogte is (aangezien de problemen in Venezuela de afgelopen tijd uitgebreid in de media zijn gekomen, en men deze problemen als feiten van algemene bekendheid mag beschouwen), en dus niet ernstig kan poneren dat er gaan zogenaamd 'geen tegenindicaties zijn die een terugkeer naar Venezuela verhinderen'. De zorgvuldigheidsplicht en artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet werden hierdoor geschonden.

4. Ten vierde stelt verwerende partij dat het aangewezen is dat verzoekster haar minderjarig dochter verzoekster volgt, gezien haar jonge leeftijd. Het feit dat de dochter in België school loopt, vormt geen obstakel volgens verwerende partij. Verwerende partij stelt daarbij dat het schooljaar in België nog afgewerkt kan worden. Aan het einde van de bestreden beslissing geeft verwerende partij aan dat 'de beslissing in voege gaat vanaf het einde van het schooljaar'.

Verwerende partij motiveert dat de impact van de bestreden beslissing op verzoeksters dochter absoluut niet schadelijk is, en haalt daarbij onder meer als argument aan dat het schooljaar nog afgewerkt kan worden.

De bestreden beslissing werd genomen op 18 juni 2018. Verwerende partij betekende deze beslissing pas een klein anderhalf jaar later, op 14 november 2019. Verzoeksters dochter zit midden in haar schooljaar, en kan haar huidige schooljaar bijgevolg niet afwerken. De impact van de bestreden beslissing op verzoeksters dochter is zeer reëel, in de zin dat zowel zij als haar moeder hun verblijfsrecht in België hebben verloren, en ze dit schooljaar in België niet zal kunnen afwerken. Doordat verzoeksters dochter halverwege haar schooljaar zal moeten inschakelen in een ander onderwijssysteem in een ander voor haar onbekend land (eventueel zelfs in het Spaans), zal ze hoogstwaarschijnlijk een jaar (of meer) verliezen. Verwerende partij onderschat in haar analyse de

impact op verzoeksters dochter, en kwam daardoor niet tot een correcte inschatting van de humanitaire situatie cfr. artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

5. Tot slot beging verwerende partij een schending van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Uit niets blijkt immers dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands , 31 januari 2006. nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013\ het volgende:

“Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning, children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children 's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. ” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child. 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Verzoeksters dochter is 15 jaar oud, en verblijft ondertussen acht jaar onafgebroken in België. Ze heeft het centrum van haar belangen hier gevestigd, haar vrienden-en kennissenkring uitgebouwd, en gaat naar het derde middelbaar.

De bestreden beslissing heeft een grote impact op het kind van verzoekster. Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verwerende partij ook maar enigszins rekening heeft gehouden met de belangen van dit kind, hoewel de bestreden beslissing ook dit kind treft. Dit vormt dan ook een flagrante schending van de hierboven vermeldde wettelijke bepalingen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van verzoekende partij: Mevrouw [C.R.] en is genomen in uitvoering van artikel 42quater, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat:

7/7 de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

2° de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;”.

In casu heeft Mevrouw, die van Venezolaanse nationaliteit is, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie verworven wegens haar echtgenote, Meneer [J.A.], die van Nederlandse nationaliteit is.

Er blijkt echter, uit de gegevens van het rijksregister van de referentiepersoon, dat hij het Rijk heeft verlaten sinds 23 september 2015.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 2° Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van Mevrouw.

Verzoekende partij betwist deze feiten niet.

3. Conform artikel 42quater, §1, derde lid, moet verwerende partij rekening houden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Verwerende partij heeft verzoekende partij op 16 mei 2018 uitgenodigd haar situatie toe te lichten. Verzoekende partij heeft daarop loonfiches voorgelegd van de maanden januari tot mei 2018. Zij had ook al eerder een reeks andere documenten voorgelegd.

Verwerende partij heeft, na een uitgebreide analyse van deze documenten, besloten dat er geen bezwaar is tegen een beëindiging van het verblijfsrecht in het Rijk.

Verwerende partij heeft ook nog verder aangeduid dat de echtgenoot en de dochter van Mevrouw beiden de Nederlandse nationaliteit dragen. Mevrouw kan zich dus, met haar dochter en echtgenoot, in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging krijgen, een gezinsleven leiden, toch voor zover zij vergezeld is van haar EU-partner en/of kind en dat die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven.

Wat betreft de situatie in Venezuela, is er dus geen sprake van een automatische terugkeer naar Venezuela.

De angsten die verzoekende partij voorlegt over Venezuela zijn ook voorbarig omdat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

4. Verwerende partij heeft wel degelijk het belang van het kind in overweging genomen.

Bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van Mevrouw [C.C.R.] op basis van artikel 42quater en besluit dat het aangewezen is dat de dochter haar moeder volgt.

In die zin besloot verwerende partij dat de beslissing in voege ging “vanaf het einde van het schooljaar (datum schrapping op 1 juli 2017)”. Het is waar dat de bestreden beslissing van 18 juni 2018, pas in

november 2019 aan verzoekende partij werd betekend, maar deze laattijdigheid heeft geen impact op de wettigheid van de beslissing.

Ondergeschikt, gaat de beslissing niet met een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard. De angsten dat de dochter haar schooljaar niet zou kunnen eindigen zijn dan ook voorbarig. Artikel 42quater, §2 werd niet geschonden.

Er is geen schending van artikel 24 van het EU Handvest, noch van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag.

5. Het beroep is ongegrond.”

3.2. Beoordeling van het middel

Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag van de bestreden beslissing vormt en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat deze bepaling van toepassing is op de eerste verzoekende partij, als derdelander die een verblijfskaart kreeg als een familielid van een burger van de Unie. Echter stellen zij dat het minderjarig kind, de tweede verzoekende partij, niet onder de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan vallen, daar zij zelf een Unieburger is.

In casu wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij, namelijk het minderjarig kind, de Nederlandse nationaliteit heeft. Aldus is zij een burger van de Unie. Verzoekers voeren terecht aan dat haar verblijf niet op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan beëindigd worden. In artikel 42quater, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt er immers uitdrukkelijk bepaald dat deze bepaling enkel van toepassing is op “het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie” (eigen aanduiding).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande de tweede verzoekende partij:

“Wat de gezinssituatie betreft, kan opnieuw dienstig opgemerkt worden dat betrokkene nog steeds gehuwd is met de referentiepersoon en dat uit het rijksregister blijkt dat hij in het buitenland verblijft. We kunnen dus stellen dat het verblijf in het kader van de gezinshereniging in België met referentiepersoon

inmiddels achterhaald is. Er is voorts geen sprake van een verbreking van de familiale banden met het nemen van deze beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van betrokkene: gezien de jonge leeftijd van haar dochtertje, [A.S.], is het immers aangewezen dat zij haar moeder volgt en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor haar. Het dochtertje is houder van de Nederlandse nationaliteit. Het feit dat betrokkene haar dochtertje hier naar school gaat vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Het kind kan aldaar haar studies verderzetten, en dit zelfs in de zelfde taal. Het schooljaar mag weliswaar wel afgewerkt worden. In die zin lijkt ook voor het jonge kind een terugkeer naar het land van herkomst (Nederland) of origine van de moeder (Venezuela), naar wens van betrokkene, niet onoverkomelijk.

[...]

Zoals eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van betrokkenes Nederlandse dochter, [A.S.E.], is het aangewezen dat zij de moeder volgt.

De beslissing gaat in voege vanaf het einde van het schooljaar (datum schrapping op 1 juli 2017)."

Zoals door de verzoekende partijen terecht wordt gesteld, wordt er in de bestreden beslissing geen enkele andere wettelijke grondslag vermeld dan artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Aldus kan de bestreden beslissing geen einde stellen aan het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij. De afzonderlijke motivering in de bestreden beslissing aangaande het minderjarig kind kan aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Er blijkt immers duidelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van de Nederlandse nationaliteit van de tweede verzoekende partij. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de tweede verzoekende partij verblijf heeft gekregen in functie van haar vader, en niet in functie van haar moeder, de eerste verzoekende partij. Het beëindigen van het verblijf van de eerste verzoekende partij heeft aldus niet automatisch tot gevolg dat het verblijf van de tweede verzoekende partij ook beëindigd wordt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat de verzoekende partijen ervan op de hoogte werden gesteld dat de verwerende partij ook van plan was om het verblijf van de tweede verzoekende partij te beëindigen. De brief van de verwerende partij die op 23 mei 2018 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht vermeldt enkel de eerste verzoekende partij en verwijst enkel naar artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Deze brief luidt als volgt:

"Aan [C.R.,C.]

Geachte mijnheer / mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats."

In tegenstelling tot wat er van haar gevraagd wordt, legt de eerste verzoekende partij als antwoord op deze brief meerdere documenten neer, waaronder ook documenten met betrekking tot de tweede verzoekende partij. Deze documenten werden mee beoordeeld in de bestreden beslissing, maar enkel in het kader van het gezinsleven van de eerste verzoekende partij en in toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Het verblijf van familieleden van burgers van de Unie dient overeenkomstig artikel 42ter van de Vreemdelingenwet beëindigd te worden. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° [het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;]

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

[...]

Er blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij enige overweging heeft gemaakt in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande vaststellingen, maken de verzoekende partijen het aannemelijk dat de bestreden beslissing niet genomen werd op grond van de juiste juridische grondslag voor de tweede verzoekende partij. De bestreden beslissing dient dan ook minstens nietig verklaard te worden in hoofde van de tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen betogen verder dat waar de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, er onvoldoende rekening werd gehouden met het schoollopen van de tweede verzoekende partij zoals vereist door dit artikel. Verzoekers betogen dat het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd, gelet op artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing zou kunnen zijn op de tweede verzoekende partij - zoals reeds eerder vastgesteld -, bevat dezelfde bepaling:

“§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

Bijgevolg dient de vraag te worden gesteld of met deze bepaling afdoende rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande het schoollopen van de tweede verzoekende partij:

“Het feit dat betrokkene haar dochtertje hier naar school gaat vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Het kind kan aldaar haar studies verderzetten, en dit zelfs in de zelfde taal. Het schooljaar mag weliswaar wel afgewerkt worden. In die zin lijkt ook voor het jonge kind een terugkeer naar het land van herkomst (Nederland) of origine van de moeder (Venezuela), naar wens van betrokkene, niet onoverkomelijk.

[...]

Zoals eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van betrokkene Nederlandse dochter, [A.S.E.], is het aangewezen dat zij de moeder volgt.

De beslissing gaat in voege vanaf het einde van het schooljaar (datum schrapping op 1 juli 2017).”

Er blijkt aldus niet dat er rekening is gehouden met artikel 42ter, §2 of artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft geenszins een standpunt ingenomen aangaande het feit of de verzoekende partijen onder deze bepaling kunnen vallen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij hiermee eerder wel degelijk rekening heeft gehouden. In een synthesesnota van 28 oktober 2017 wordt onder meer het volgende gesteld:

“[...]

NL-partner sinds 23.09.2015 afgeschreven naar het buitenland (Nederlandse Antillen), declaratie vertrek reeds op 26.08.2015. Betrokkenen is niet van referentiepersoon gescheiden.

→ Partner die betrokkene vervoegt, heeft het Rijk verlaten. Betrokkene verliest in principe het verblijfsrecht. Uitzonderingsvoorwaarden niet van toepassing.

Vertrek intrekbaar tot 29.07.2018

Mevrouw kan haar aanwezigheid niet aantonen tijdens periode 23.03.2016 – 26.07.2017. Herinschrijving kan niet toegestaan worden. Echter is de aanwezigheid van haar EU-kind, hetwelk in België school loopt, wel aangetoond en kan zij wel worden ingeschreven.

→ Betrokkene en kind dienen opnieuw heringeschreven te worden. De papa is immers naar het buitenland vertrokken."

Er kan noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing worden afgeleid waarom in de synthesesnota van 28 oktober 2017 het schoollopen van de tweede verzoekende partij voldoende was om beide verzoekende partijen opnieuw in te schrijven en dit element niet betrokken werd in de bestreden beslissing van 18 juni 2018.

Zoals reeds eerder gesteld, wordt in de bestreden beslissing niet de juiste juridische grondslag gebruikt voor de tweede verzoekende partij. Bijgevolg kan het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij niet beëindigd worden. Bovendien blijkt niet dat de verwerende partij op enige wijze rekening heeft gehouden met artikel 42ter, §2 van de Vreemdelingenwet, of zelfs met artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet, die dezelfde bepaling bevatten. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat, nu de tweede verzoekende partij nog steeds verblijfsrecht heeft, er geen rekening is gehouden met het feit dat de eerste verzoekende partij een minderjarig kind in België heeft met verblijfsrecht. In de bestreden beslissing wordt er immers vanuit gegaan dat ook het minderjarig kind België dient te verlaten. *In casu* is er dan ook onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van de eerste verzoekende partij, zoals wel vereist wordt in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen dient er opgemerkt te worden dat de verzoekende partijen een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aantonen. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden, daar de verzoekende partijen een gegrond middel hebben ontwikkeld. De overige onderdelen van het middel dienen niet meer onderzocht te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS